

I n t i m a t i o n
til Collect for Nyekirken
i Korskirken 1te Søndag i Faste.

Prædikens Indhold havde været følgende:

Indgang:

Men Guld er troefast, som ikke skal lade os fristes
over Formue, 1 Cor. 10 Cap. 13 v.

Af Evangelio: Fristerens sidste Angreb.

Thema:

Den Fristedes Formue over Fristerens.

ved

J. N. Brun.

Dette Blad sælges for 2 Skilling Exemplaret, til Bæfte
for den meest trængende Familie af de Brandlidte.

Bergen, 1800.

Trykt i Hs. Kongel. Majestæts privilegerede Bogtrykkerie,
hos N. Dahls Efterleverste.

510739

Du skal tilbede Herren din GUD, og tiene hannem allene. Denne Lov erkjendte Jesus selv, efter sin menneskelige Natur, og han seered, som vi have hørt, ved denne Erkiendelse; ved den blev hans Seyer kronet; ved den traadde han ud af Fristellers tordensvangre Sky, og stod i klareste Lys paa det ved Striden hellige Bierg, som Guds Søn den Elskelige, hyldeet paa nye med auddømmelig Dyrløse; thi da traadde Englene frem og tiene ham. —

Du skal tilbede Herren din GUD, og tiene hannem allene! O! kunde jeg fornøye denne Lovs Kraft i hvert Hierte i Dag, saa skulle vi med aabne Hjerter i denne Uge og med gavmilde Hænder biedrage til et Bedehuus, og tiene GUD allene, ved at fremme Guds-Tienestens Høytidelighed for hiemsøgte Brødre. Alting beroer her paa dette Gøene: hvorvidt vi elske og agte den vor egen Guds-Tieneste, som vi endnu indenfor disse gamle Muure i usforstyrret Fred kunde fortsætte. Agte vi selv dette Gode vigtigt, saa føle vi med dem, som savne det; saa biedrage vi, hvad vi kunne, til Tabets nogenlunde Dprettesse; saa troe vi, det er en, vor fælles Fader behagelig, Dyrløse, naar
vi

4

vi række hjælperige Hænder til hans Huuses Opbyggelse for Brødre, der istemme med os: Vi troe allesammen paa een GUD. Den GUD, vi tilbede, vil antage dette af os, af denne Meenighed, som et Tak-Offer, fordie vi i Korskirklens Sogn nu i 98 Aar have været skaaenede for den ubudne Giest, som i den Tid saa ofte og saa haardelig har hiemsøgt de andre Sogne, men især Nyelirkens. Vel strakte Plagen sig altid ogsaa til os, og vi vare aldrig de ringeste til at yde vor Skier. Men betænk, Brødre! det er her, om ellers nogensinde, saligere at give end at tage. Betænk! hvad det er, at boe saa længe tryggeligen, hver under sit Tag, og at samles hver Sabbat med saa megen Fred under vort eget Guds Huuses Tag. Betænk! hvad vi ville haabet af Naboe-Sogne, om Ulykken havde rammet os. Betænk! dette er Ulykke af en gandske anden Natur, end private Huuses Brand. 50 Familier omtrent, huusvilde nu, have maaskee tilhobe neppe tabt mere end $\frac{1}{10}$ af den eene Nyelirkens fortærede Kostbarhed. Saa leve og disse Brandlidte iblandt os, have Venner og Bestægtede at sige til, have Ord til at beskrive deres Tab, have Taa- rer til at opvække Medlidenhed; men der staae disse stumme, nøgne, forladte Muure, som gyselige Been- rad; De behøve Talsmand — men GUD selv maae være den beste; Har han ingen Stemme i Hierterne, saa taler jeg, saa taler enhver omsonst. Hvor den, sal- skeligen saa kaldte, Oplysnings-Aand har begyndt at spøge i nogen Barm, der træde ikke Guds Engle frem; Hvor Doversømmelsen af Skrift-spottende Bøger har

trængt

5

trængt ind, optænde Guds Ords Tjenere ingen Ild. Dog — jeg taler ikke i Dag uden Haab. Jeg er ikke allene vis paa, at Herren haver Sine, og langt flere Skulte, end jeg kiender; Men at jeg seer Korskirken, som just ikke pranger med de herligste Zia-ter, dog hver Søndag saa prydet, saa opfyldt med saa talrig, saa andægtig Forsamling, giver mig Grund til at troe, at Mængden har Ære for Guds Huus og hans Dyrelse, og af denne Mængde haaber jeg, at det, uvelig saa frygtelig majestætisk illuminerede, Guds Huus har opglødet Beredvillighed, naar som helst det gielder om Bidrag til Guds Ære.

Men Tiderne ere vanskelige — ach! ja! jeg seer det; ja føler det; men lader os ikke friste Herren vor Gud; han maatte ellers lade Bøgeret komme ogsaa til os. Sandelig! han har ikke endnu ladet os fristes over Formue. Man har jo dog, saa vide jeg mærker, endnu altid noget at opofre til Glæden. Man kan jo dog endnu giøre Sammen- skud til store Huuse for smagsfulde Forlystelser; Mig forekommer dog alt saadant, som umiskienligt Vidnesbyrd om Borger- Velstand; Og jeg har det Haab, at de, som kunne det eene, baade kunne og ville det andet. Jeg er vis paa, at en Bye, som kan fremvirke det Bequemmelige, det Ziirlige, det Pryden- de, vil ikke staae tilbage, naar det gielder om, blot til Nødtørstighed, blot til tarvelig, tæffeligg Brugbarhed, at istandsætte et Guds Huus, som for var Byens Hæder.

Tider-

6

Liderne ere dog vanskelige — Ja! jeg tilstaaer det; men dog kun, naar vi maale os med os selv, denne Tid med bedre Tider. Vi skulde derimod maale os med andre, med denne Tids lidende Millioner, med Byer, for Exempel, nyelig brandskattede, og hver skulde tænke i sit Hierte: O! hvad skylder jeg min Gud fren: for saa mange! Hvad er det, at paalægge mig selv en frivillig Skat til hans Dyrkelse, mod at rykke ud med maaskee endog mit ringe hverdags Salt-Tøj, og lægge det paa Statens Alter, fordie den overlægne Fiende udenfor Muurene byder og truer? Eller hvad er det, at see nogle Timers Waade-Ild mod flere Dages Beleyrings Tilstand, hvor Kugler giennemstrøge Gaderne, hvor Bommer falde ned i Huuse, hvor Krudt-Taarne springe i Lusten, hvor Menneske-Blod rinder som Vandet randt af vore Sprønter? Ja! jeg var derude i Forvirrelsen, da Ilden rasede; Men jeg saae dog heller ikke nogen anden Fiende, end den samme Ild. Jeg seledede Freden midt i disse larmende Øjeblikke. Jeg tænkte paa Byer, hvor den Tusinde Gange frygteligere Borger-Krias Ild var optændt, hvor Oprørere kaste mordbrandende Fakler ind paa Tempel og Palladser, hvor jeg møder Medborgeren, endog den mig bekiendte, og veed ikke, enten han er Ven eller Fiende, enten han kommer for at staae ved min Side, eller for at giennembore min Barm; Men hvad saae jeg her? Ja! jeg staae den eene i Forvirrelsen at rænde den anden omkuld; Men han oprenste ham strax med broderlig Arm, og broderlig varede

de

de i samme Dieblil foreenede til Samsunds Kraft. Jeg saae ikke her den affhyelige Liighed, hvor ethvert Affkum griber Dieblillet til at forhaane hver Vrens Mand; Men jeg saae den skønne Liighed, den, som jeg indbilder mig at herske blandt Guds gode Engle. Jeg saae, hvorledes ingen Siel tænkte paa Stand og Værdighed, paa Alder og Fortrin. De høyst Befalende og de ringeste Undermænd rakte Båndspandet saa broderlig til hverandre. Man gil kun af Bønen for en Mand, som havde Styrke, for at give ham Svingerum til at bruge den. Jeg saae det, og, o! Vredde! tænkte jeg, vi ere med alt dette saaledes et lykkeligt Folk. Og nu, hvo saae ikke atter da den gudsdommelige Naade midt i Swaffen? Den magtige Baretægt, som saade til Odelæggelsen: hidtil skal du komme, og ikke længere! Da den nu endelig ikke meere var at rædde den skønne Kirke, saa opgav den dog sine sidste Sukke, saa stille, som en værdig døende Matrone, der beholder Sielekraft nok til, ikke, i Oplosningens Dieblil, at ville bedrøve sine omkring staaende grædende Børn, uden netop med sin Død. Saa fortæredes Nyelirkens Indvolde, uden at fortære de nærmeste Huuse; Men det var den Guld, som gaaer paa Beyrets Binger, og det oar ham allene som da paalagde Bindene den strengeste Stilhed. Det mindste Træl da fra Sonden, eller Vesten, eller Norden, havde gjort Odelæggelsen dobbelt, og en Storm fra Norden havde gjort den almindelig, og maasse havde da ikke heller vi været saaledes her paa denne Dag forsamlede; Nei! Guld var troefast, han

fristes

fristede ikke over Formue. Skriv derfor, min Broder! Loven dybt ind i dit Hierte: Du skal tilbeede HERREN din GUD, og tiene hannem allene. Du vil et Offer være bedre end Bøn, og en klæffelig Gave, den GUD behageligste Tjeneste. Betænk! at han, og han allene formaaer at beskierme vore Huuse og dette vort Guds Huus. Og gior han os dog ofte glade her i sit Bedehuus; lader os biedrage broderlig til at bygge Huus for ham, hvor man ogsaa skal tilbede ham, og i Aandens Brodersamfund bede manden god Bøn ogsaa for os; Og HERREN, som hører Bønner, skal fra det nye bygde Zion velsigne, han, som gjorde Himmel og Jord. Amen.
